

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

10 Aralık 2010

Sayı: 150

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Sözde “istihdam paketi” özde işçi haklarına saldırı paketi

Başbakan, güya 200 bin kişiye iş sağlayacak “istihdam paketi” açıkladı. Bu seçim masalına çok gösteriş yapıldı ama aynı günlerde, hükümetin gizliden gizliye, 24857 sayılı İş Yasası’nda, asgari ücreti etkileyecek değişiklikler ve bazı haklarda gerileme hazırlığından hiç söz edilmedi.

Açıklanmayan yasa taslağına göre ülke çapında belirlenen asgari ücretin, belirlenen miktarın yüzde 20’si oranında, altında veya üzerinde bölgesel düzeyde de belirlenebime olanağı getiriliyor. Gerekçesi ise bölgesel asgari ücretin istihdamı arttıracığı iddiası. Şimdi 599 lira olan net asgari ücret, bazı bölgelerde 359 liraya düşebilecek.. Bölgesel asgari ücret, patronların uzun zamandır talebi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

16 yaşından küçükler için daha düşük ve net 518 lira olan asgari ücretteki bu yaş sınırı da 18 yaşa çıkarılıyor.

İş Yasası'nın, alt işveren uygulamasına ilişkin hükümleri değiştiriliyor. Asıl işte taşeron çalıştırılmasına ilişkin tüm sınırlamalar kaldırılıyor ve asıl iş-yardımcı iş ayrımı yapılmaksızın her türlü işin ve tüm işin taşeron tarafından yapılmasına olanak tanınıyor.

Böyle bir değişiklik, hastanelerde temizlik işinin asıl iş olması nedeniyle, taşerondan kadroya geçirilen sağlık işkolundaki işçilerin durumdakileri, belediyelerde, inşaatlarda, enerji işkolunda çalışanları da doğrudan etkileyecek.

Bir başka değişiklik, geçici çalışmayı 36 aya kadar uzatma ve üstelik, üstüste üç kez yapılabilmesine olanak tanınıyor. İş sözleşmesinin belirli süreli veya belirsiz süreli (devamlı) olması, tazminat hakkını belirliyor. Geçici ve belirli bir süreyi kapsayan sözleşmelerde işçi ihbar ve kötü niyet tazminatına hak kazanamıyor. Bu nedenle patronların kullandığı yollardan biri.

Yine "kiralık işçi" kapsamında olanlar, iş yasasının sınırlı haklarından bile yararlandırılmıyor.

Hükümet, istihdam bahanesiyle asgari ücreti düşürmeye uğraşırken, Türk-İş, asgari ücretin pazarlıkla değil "işçi ve ailesinin insanca yaşamasını sağlayacak, insanlık onuruyla bağdaşacak, bilimsel, objektif yöntemler ve güvenilir verilerle tespit edilen taban ücret" olması gerektiğini açıkladı.

Zaten geçerli yasa da bunu söylüyor. Asgari Ücret Tespit Komisyonu, Türkiye İstatistik Kurumu'nun geçim hesaplarına göre bir rakam belirliyor ama son sözü, patronların emrine amade hükümet söylüyor.

Türk-İş yönetimi, çok ama boş konuşuyor, hükümet gibi hesaplarını da umursamıyor: Türk-İş'e göre bu Kasım'da dört kişilik bir ailenin, sadece söyledikleri gibi beslenebilmesi için gereken gıda harcaması tutarı 861 lira. Diğer harcamaların eklenirse 2 bin lirayı aşıyor. Türk-İş bürokratları, bu miktarın ne kadarını istiyor?

Toplam 15 milyon kayıtlı çalışanan 5 milyonu SSK'lı. Bir o kadar da kayıtsız, kaçak işçi çalıştırılıyor. İşçilerin tamamına yakınına, asgari ücret ödeniyor. İşçi ve işçi emeklileri, bakmakla yükümlü olduklarıyla birlikte 36 milyonluk nüfus, yani her iki kişiden biri, asgari ücretten doğrudan veya dolaylı olarak etkileniyor.

Hükümetin amacı, milyonların durumunu iyileştirmek değil, bir avuç patronun kârını arttırmak. Bugünkü haliyle asgari ücret, işçinin ücretini düşük tutmanın bir biçimi.

Patronlar, işlerine geldiğinde sendika bürokratlarıyla pazarlıkla, işlerine geldiğinde doğrudan işçiye baskı yaparak, işlerine geldiğinde hükümetlere yasalar çıkartarak, emekçilerin sırtından kazandıkları kârı büyütüyor. Milyonları değil, bir avuç azınlığı kollayan bu düzen artık sürmemeli. (03.12.10)

Emekçinin Gündemi

İşine gelen belge, işine gelmeyen değil!

Amerikan hükümetinin gizli belgelerinin bir kısmının daha, Wikileaks isimli internet sitesi tarafından yayınlanması toplumdan gizlenen bir çok gerçeği ortaya çıkardı.

Yayınların ilk günü, kendisine fikri sorulan başbakan, kendini beğenmiş, kibirli bir eda ile “hele eteklerindeki taşları döksünler bakalım” demişti. Ancak ertesi günü, belgeleri yayınlayanlara hakaret ve tehditler savurdu. Çünkü, ilk gün, ABD’li bürokratların, kendisi için “mükemmelliyetçi” dediği bilinirken, ertesi gün ise İsviçre bankalarındaki gizli sekiz hesabından, yakınlarına aldıracağı ihalelere, bakanları içinde, parti içindeki çıkar çatışmalarına kadar bir çok şeyin rapor haline getirildiği ortaya çıktı.

Yayınlanan belgeler, farklı ülkelerde görevli Amerikalı büyükelçi ve diğer görevlilerin, görev yaptıkları ülkelerle ilgili yazdıkları raporlar. Bu raporlar, ABD’li görevlilerin neredeyse dedikodu düzeyinde duydukları her şeyi ileride kullanmak amacıyla, rapor haline getirip sakladıklarını gösteriyor. Tıpkı Tayyip gibi bir çok lider hakkında benzeri raporlar yazılmış.

Bazı ülke liderleri, açıklananlara hiç cevap vermezken bazıları tıpkı Tayyip gibi ateş püskürdü. Ancak AKP, daha da ileri giderek, gerçekte

böyle bir şey olmadığı halde, ABD dışişleri bakanının, raporlarda “deli “ diye nitelendirilen Türkiye dışişleri bakanından özür dilediği yalanını da ekledi.

Medyada, sözde uzmanların ve siyasetçilerin yaptıkları tartışmalar sonrasında, ortaya dökülen rezilliklerin, devletler arasındaki mevcut ilişkileri değiştirmeyeceğinde

öpemeyecek ama eminiz ellerinden geleni yapacaklar.

Yine İran ile ilişkilerin, İsrail ile ilişkilerin söylendiği gibi olmadığı, kısacası komşularla “sıfır sorun” politikasının hiç de söylendiği gibi olmadığı ortaya çıktı. Utanmaz politikacılar, neredeyse her konuda yalan söylüyorlar.

Gizli belgelerin ortaya çıkışı, basının tutumunu da gösterdi. AKP’yi destekleyen medya çevreleri, sadece övgü olarak değerlendirdikleri belgeleri haber yaptı, muhalif medya çevreleri ise eleştirel belgeleri öne çıkardı. Bazıları da belgelerin içeriğini değil, nasıl ortaya çıkarıldığını konuşurup gündemi değiştirmeye çalıştı. Yani medya, tıpkı siyasi partiler gibi hareket etti.

Bugün devletler arasındaki ilişkilerde dostluk ve dayanışma değil, çıkar mücadeleleri etkili. Çünkü tüm hükümetler, tıpkı AKP hükümeti gibi, büyük sermaye çevrelerinin çıkarları için çalışan birer maşa. Bu nedenle hükümetlerin görevlileri, gerektiğinde birbirlerine karşı kullanmak için doğru yanlış, dedikodu gerçek, her türlü bilgiyi topluyor. Bu yaptıkları ortaya çıktığında, onlar için bir sorun olmuyor, çünkü onlar ne yaptıklarını ve niçin yaptıklarını iyi biliyorlar.

Eğer emekçiler, siyasilerin yalanlarına biraz bile inanmışsa, ortaya dökülenler, şaşırtıcı gelebiliyor. Ama artık bundan sonrası için böyle bir şey çok zor olacaktır. (09.12.10)

hemfikir olundu. Çünkü zaten herkes herkesin pisliğini biliyor ve herkes herkesin kuyusunu kazmakla meşgul. İşte “uluslararası toplum”, işte “medeni dünya”!

Elbette, “iki devlet, tek millet” aldatmacasıyla süren Azerbaycan-Türkiye ilişkilerinin çok çok iyi olduğu yalanı artık eskisi gibi tutmayacak, Tayyip, Aliyev’i eskisi gibi derinden

Emekçi dostu partiden icraatlar!

Mersin'de CHP il örgütü binasını işgal eden Akdeniz Çivi fabrikası işçileri, sabaha karşı üçte binaya giren çevik kuvvet ekiplerince binadan çıkarıldı.

57 işçi, sendikalaşma çabaları nedeniyle işlerine son verdiğini söyledikleri fabrika sahibi Serhat Dövençi'nin, Mersin-Yenişehir İlçesi CHP Parti Meclisi üyesi, mali müşavir de CHP il başkanı olması nedeniyle, eylemi gerçekleştirmişti.

Kılıçdaroğlu'nun, kamuda taşeronla karşı olduklarını açıklamasının ardından, sözde sol görünen sendikalar da, fırsatçı bir kampanya başladı.

DİSK'e bağlı Genel-İş, bu sendikalardan biri. Genel-İş, işçileri düşünmeden, kendi görevlerini yapmadan, işçi üzerinden CHP'yi sözde sıkıştırma siyaseti izliyor. bunun sonucu işçiler işin işten çıkarma oluyor. Nitekim, CHP'li Buca Beledisinde, sendikalaşmak isteyen taşeron işçilerinden işten çıkarılanların sayısı 8 oldu. CHP'li başkan, yönetici ve siyasetçiler, sorunu çözmek yerine, işçilerin çok

masrafa neden oldukları söyleyerek, güya işçileri tehdit etti.

Bu sendikalardan olan Birleşik Metal'de işçilerin örgütlendiğini öğrenen CHP'li patron, işçileri teker teker yanına çağırarak kendi istekleriyle istifa etmelerini istedi.

İşçilerin kabul etmeyip direnişe geçmesi üzerine de, "kriz dolayısıyla işyerini küçültme" gerekçesiyle üretimi başka bir yere taşıyıp işçileri işten çıkardı.

CHP'den sorunu çözmesi taleplerine yanıt alamayan işçiler, sendikaların desteğiyle Mersin CHP il örgütü binasını işgal ettiler. Dışarıda kalan 3 işçi ve aileler destek oldular.

İşçilere, kurban bayramı öncesi iş başı yaptırma sözü veren ama sözünü tutmayan patron, CHP Parti Meclisi üyeleri, ve emniyet müdürünün de katıldığı görüşmede sadece 30 işçiyi işe alabileceğini söyledi.

Görüşmeye katılan CHP Mersin Milletvekili ve Genel Başkan Yardımcısı İsa Gök "bunun bedelini ödersiniz" diyerek sendikacıları tehdit etti. Ve

işçilerin CHP il binasından boşaltılmasının ardından CHP yöneticileri "durum partiyi rencide etti, 30 işçiyi de işe almaktan vazgeçiyoruz" açıklaması yaptılar.

Kılıçdaroğlu'nun, emekten yana yeni CHP'si işte böyle! CHP içindeki işçi düşmanı, patron yanlısı tutum, kendileri patron olan birkaç milletvekili veya yöneticiden kaynaklanmıyor. Parti bir bütün olarak, aynı şekilde.

Başka bir çok işkolunda ve işyerinde benzer sorunlar yaşanıyor, işçiler işten atılıyor. Patronlar ve siyasetçiler, işçinin durumu hiç önemsenmeden, kâr için işçinin çıkarılmasını normal kabul ediyorlar. Böyle bir şey saçmadır. İşçinin geçimini düşünmeden, işin önemi düşünülmeden sadece patronun veya işyerinin kârı için işçi çıkartılamaz. Hele emekçilerin dostu, partisi olduğunu söyleyen bir siyasi partiye mensup olanların bunu yapması, bir tehdit gibi kullanması müthiş bir çelişkidir. Herkes lafa değil, işe bakıldığını bilir. (29.10.2010)

Belediye-İş kongresi

Belediye-İş kongresi öncesinde, Radikal gazetesi, 6 ay farkla yeniden başkan seçilen Nihat Yurdakul'un, sendikaların çeşitli şubelerinde, otellerinde işe yerleştirdiği 16 yakının listesini yayınladı. Durumu normal bulan bu utanmaz bürokrat, kongre sırasında da akrabalarını aslanlar gibi savundu! Kendi maaşını açıklamadığı gibi, sendikacıların ücretlerinin kısıtlanmasına yönelik öneriler de kabul görmedi.

Sendika bürokratları tıpkı siyasetçiler gibi, bir düşman ve komplo aradılar ve AKP'li muhalif adayı, Türk-İş yönetimini gösterdiler. Kendileri sözde sosyal demokrat ya! Bu çok eski numaraya yaslanıp kendilerini güya solda gösteren bürokratlar, kimi sol gurupların da desteğini alıyor,

onların enerjisini, çabalarını kendi kişisel çıkarları için kullanıyor.

Belediye işkolunda, sadece İstanbul'da sendikasız, taşeron şirketlerde 40 bini aşkın işçi çalışıyor. Üstelik, taşeron işçileri zaman zaman hakları için mücadele de ediyor.

Bu mücadeleleri örgütlemek ve yaymaları gereken bürokratlar, bu zaman içinde sendikayı eritmekten başka bir şey yapmadı. Şimdi de ellerindeki üye sayısını korumak için taşeronlara değil, diğer sendikalarda üye işçilere ya da eskisi gibi belediye başkanlarına pazarlığa gidiyorlar.

Tüm belediye işçileri, kadrolu-taşeran, sendikalı-sendikasız aynı haklara sahip olmalı. Bunun yolu da mücadeleden geçiyor. (02.12.10)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sendika şube kongresi

Sendikamızın şube kongresinin yapılması için işyerimizde delege seçimleri Aralık'ta yapılacak. Şube yönetimi, kendine göre akıllı bir saçım zamanlaması yapmış.

Şubeye bağlı olan iki ilçenin kadrolu işçilerin delege seçimi birer gün ara ile yapılacak. Ama ikisi de taşeron işçilerin seçiminden sonra yapılacak. Bunun nedeni ise eğer sendika bürokratları sorunsuzca taşeron işçilerin delege listesini kazanırsa, kadrolu işçilerin listesinin çok etkisi olmayacak, olması.

Taşeron şirket, işverenin en çok etkili olduğu yer ve bürokratlar, burada işverenin gücünden yararlanıp işçiye baskı yapıp kazanmayı planlıyorlar.

Bunun için çalışmalar başladı. Gecenin 12'sinde, şube başkanı, altında sendikanın arabasıyla işyerine geldiğinde, arabanın içinde tüm işyeri birim amirleri, hepsi de sarhoş oturuyorlardı. Yani "eşeği saldım bayıra" misali.

Şube başkanının maksadını biz işçiler biliyoruz. Bundan önceki temsilcilik seçimi ve şube kongrelerinde gördük. Bundan ötürü çok yabancı değiliz. Ama aynısını bir kez daha görmek istemiyoruz. Sonuçları işçiler için hayırlı olmuyor.

Şube başkanının kendini tekrar seçtirmek için ihtiyaç duyduğu işçiler değil, işverendir. Onun için işçilerin parası ile işçilere karşı yönetim oluşturuyor. Bundan dolayı başkanla işçiler gezmiyor,

işverenin birim amirleri geziyor. Onlardan destek beklediği için gönüllerini almak amacıyla yedirip içiriyor. Onları biraz akılsızlığı sonucu işyerine getirmesi de, kendisine göre, işçilere, işveren benim arkamda demek için. Ancak böylece işçilere, sendikacılık yapamayacak, işçilerin haklarını koruyacak nitelikte olmadığını bir kez daha göstermiş oldu.

İşveren de bürokratlar da bildik ayak oyunlarını sergiliyor, sergileyecek. Önemli olan işçilerin duruşu ve tavrı. Biz işçiler olarak bu işyerinde yeterli deneyim ve birikimimiz var.

Son temsilcilik seçiminde duyarlı ve sorumluluk içinde hareket edenler, işçi arkadaşların güvenini kazanmışlardı. Bunu yine yapmak hiç de zor değil. Ancak kısa vadeli, dar gurupçu anlayışlar aşılsa bundan en bilinçli ve duyarlı işçiler kazanacak. Aynı zamanda işverene de bir ders verilir. Bir de, burada hiçbir şey değişmez, işveren kimi desteklerse o kazanır, imajı kırılır. İşçiler için iyi bir moral olur.

Tüm olumsuzluklara rağmen biz işçilere moral gerekli. Bunu sağlamak yeni bizim mücadele etmemizle gerçekleşecek. (29.11.10)

Gıda

Sözleşme dönemi yaklaşıyor

Aralık ayı itibarıyla yeni sözleşme dönemine gireceğiz. İşçiler, bu dönem zammın seyyanen yapılmasını istiyor. Ayrıca, gece çalışma zammı da talepler arasında. Sendikacılar ise

geçtiğimiz dönemlerde olduğu gibi kaypak davranıyor.

İşçilerin, zam oranı ne olursa olsun, herkese eşit verilmesi talebi, hem sendikacılar hem de patron tarafından, yüksek ücret alan işçiler öne çıkarılarak, geri çevriliyor. Aslında, işçilerin bir rakam üzerinde anlaşıp sendikaya ve patrona o rakam üzerinden baskı yapması gerekir. Böyle bir görüşle ortaya atılan 250 lira zam talebi, bazı işçilerin onayını alırken bazı işçiler az buluyor bazı işçiler ise çok olduğu için kabul edilemez.

Gece çalışma zammı için, sendikaya bağlı başka işyeri temsilcilerinin "bütün fabrikalarda var, sizde yok mu?" sorusunu ağızlarından kaçırdıkları işçiler arasında yayılınca, temsilciler sıkıştılar. Şimdi, bu dönemde en önem verdikleri konunun bu olduğunu söylüyorlar.

İşçiler, ortak bir tepki gösteremeseler de tek tek tepki gösteriyorlar. Şimdilik, böyle bireysel kaldığı için idareye sorun yaratmıyor. Çünkü guruplaşma olsa da her gurup, idareyi değil, kendisinden farklı düşünen işçileri suçluyor. İş böyle olunca işçiler, patronun ve kaypak sendikacıların etkisiyle boşvermişlik içine girebiliyor.

Sadece önümüzdeki sözleşme dönemi için değil, her zaman birlik olmaya ihtiyacımız var. Bu bilinçle hareket etmeliyiz. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Siyaset ve medya ilk kez olan bir şeyi tartışıyor: **Üç general görevden uzaklaştırıldı!**

AKP hükümeti, gündem değiştirmekte çok usta. İşsizlik, yoksulluk artıkça, ücretler düştükçe, hükümet büyük sermayenin takdirini alıyor. Böylece, kendi tabanına dönük mesajları ve seçim harcamaları, patronların çıkarlarına dokunmuyorsa, göz yumuluyor.

Bunun son örneklerinden biri üç generalin görevlerinden alınması. Basın, böyle bir şeyin ilk kez olduğunu söyleyip sivillerin, askerleri hizaya getirdiğini iddia ediyor.

Türkiye kabuk değiştiriyor, demokrasi güçleniyor, söylemleri basında geniş yer buldu.

Ancak biraz öze bakıldığında, AKP'den demokrasi beklemek ciddi saflık olur. Emekçiler, Kürt kitleler, ezilenler, kadınlar, gençler, haklarını aradığında ne tür şiddete maruz kaldıklarını yaşayarak görüyorlar. Sokaklarda, özellikle emekçilere ve yoksullara karşı olan her günkü polis şiddetine herkes tanık. Nitekim, üniversite öğrencilerine yönelik olarak artan polis şiddeti, kısa bir sürede hükümetin demokratik görüntüsünü sildi süpürdü.

Üç generalin açığa alınması, CHP'nin sözcülerinin birbirini tutmayan açıklamalarına neden oldu. Bir parti yetkilisi durumu "sivil darbe" olarak nitelendirirken, diğer bir yetkili daha farklı bir yöne vurgu yaparak, generallerin haklarını aradığı için görevden alındığını söyledi.

Yapılan şey, yasalara uygundur, yani bakan, istediği çalışmasını görevden alabilir.

Zaten önemli olan, generallerin nasıl görevden alındığı değil, hakkında suçlama olan çok general olmasına rağmen neden ve şimdi görevden alındığıdır.

Elbette ki bu yapılan, genel seçim için seçmen kitlelere gönderilen bir mesajdır. AKP, önceki seçim dönemlerinde yaptığı gibi, seçmenine zorluklarla karşı karşıya olduğunu gösterip daha çok destek yani daha çok oy isteme numarasına şimdiden başladı. CHP'nin de "sivil darbe" diyerek, orduyu yani darbecileri desteklediği, tek başlarına demokrasi için mücadele ettikleri görüntüsü çizmeye çalışıyor.

Kemalist CHP kendini devleti kuran parti olarak nitelendirmesi ve Türk milliyetçisi MHP'nin ordunun önünde, sanki silahlı bir gücün korunmaya ihtiyacı varmış gibi, siper olması, AKP'nin ekmeğine yağ sürüyor. Her ne kadar CHP yönetimi, bazı farklı laflar gevelese de, özünden kopmaktan uzak görünüyor.

Bu konuyla ilgili olarak yanıltıcı tutumlardan biri de BDP'ninki. Bu ilk görevden almayı, ilk adım olarak nitelendirip gerisinin gelmesini talep ediyor. Sanki AKP, askeri yargılayacak ve sivil otoritenin hakimeyitin sağlayacak. Böyle bir şey olsa bile kimin yararına sivil otorite sağlayacak?

Askerden en çok acı çekmiş olan Kürt kitlelerinin yararına bir sivil otorite beklemek mümkün değil.

Hükümete BDP tarafından verilen bu destek, eğer siyasi bir taktik, yani hükümet bu yönde cesaretlendirmek üzere yapıyorsa da yanlıştır. Çünkü

kitlelerin olumlu karşıladığı bu kararın başarısı AKP'nin hanesine yazılıyor ve Kürt kitlelerin AKP'ye olan, ne yazık ki karşılığı olamayan umudu korunmuş oluyor.

İki dönemdir tek başına iktidarda olan, 70'i aşan sayıda Kürt milletvekili ile en büyük Kürt partisi de olan AKP, bu gücü, aldığı destek ve vaatlerine karşılık, Kürt halkı için ne yaptı, hangi yasayı çıkardı, ordunun Kürtleri katletmesini durdurdu mu? Evet, yapılanlar var, üstelik Kürtler mücadele ettiği için bunlar gerçekleşti, ama yapılması gerekenlerin yanında deve de kulak bile değil.

AKP, sadece kendine ve hizmetinde çalıştığı patronların çıkarları önündeki engelleri kaldırmaya çalışıyor. Buradan Kürt kitlelerine pay çıkarmak çok zor.

Seçim yaklaştıkça burjuva partileri, gerekli gereksiz daha bir çok tartışma yapacak. Ancak emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesinden, sorunlarından çok az söz edilecek.

Seçim meydanlarında boş nutuklar atılırken, mecliste emekçilerin haklarını kısıtlayan yasalar sesizce ve hızla kabul edilecek. Böylece patronların gözüne girip onların güvenini kazanmayı hesaplıyorlar. Çünkü bu düzende ancak böylece iktidarda olma şanslarını arttırıyorlar.

İşte verilen mücadele bunun için, bunun ötesinde şimdilik bir şey yok. Emekçiler için demokrasi de yok. (03.12.10)

Uluslararası Gündem

ABD

Krize karşı alınan önlem, karşılıksız para basma Çare, hastalıktan beter!

ABD Merkez bankası FED, Kasım ayı başında, önümüzdeki Haziran'a kadar, geçen Ağustos ayında satın almaya karar verdiği 300 milyar dolarlık ABD devlet tahvillerine ek olarak, 600 milyar dolarlık ek tahvil alacağını açıkladı. Yani FED'in satın alacağı ABD devlet tahvillerinin toplam miktarı, 900 milyar doları bulacak. Bu tahvilleri, her ay 110 milyar dolar ödeyip Goldman Sachs, Morgan Stanley gibi, 18 mali kuruluştan satın alacak.

Böylece FED, ekonomik faaliyetleri ve istihdamı desteklemek bahaneleriyle (elektronik yöntemlerle) karşılıksız para basıyor. Tabi ki bu işlemlerden en çok yararlanacak olanlar yine bu sözü edilen büyük banka ve finans kuruluşları olacak. Üretim yatırımlarını yeniden canlandırmak ve yeni istihdam sahaları açma hikayelerine gelince, bunları kimse yutmuyor.

Her şeyden önce şirketlere verilen bu para, yatırımlara gidip üretimi artıramaz, çünkü tüketicilerin satın alma gücü azaldığından dolayı üretecekleri ürünleri satın alabilecek tüketici yoktur. JP Morgan Chase'in uzmanlarından biri şöyle bir gözlemde bulundu: "Şirketler, yatırım ve araştırma geliştirme harcamalarını azaltmaya devam ediyorlar". İstihdam konusuna gelince basının verdiği rakamlara göre FED, ABD ekonomisine 1 trilyon 500 milyar dolar daha

aktarsa bile işsizlik oranı sadece yüzde 0.2 azalır!

Üstelik FED, Aralık 2008 ile Mart 2010 arasında 1 trilyon 700 milyar dolarlık devlet tahvili ve ipotekli hisse senedi satın aldı. Buna rağmen işsizlik azalmadığı gibi resmi rakamlara göre bile (aslında bu oran daha da yüksektir) yüzde 9.6'ya tırmandı.

Aslında ekonomiye aktarılan bu devasa miktardaki para, daha çok, spekülasyonu artırmaya yarıyor. Özellikle de hisse senetleri üzerine (New York borsa endeksi Dow Jones, FED'in Ağustos ayında aldığı karardan sonra sürekli tırmanıyor), değeri rekorlar kıran altına ve sanat eserlerine yapılan spekülasyonu artırıyor. FED başkanı Bernanke, hiç sıkılmadan hisse senetlerinin fiyatlarının artmasının bu senetlere sahip olan kişileri zenginleştireceğini ve böylece de tüketimi artıracığını, bunun da üretimi artıracığını ve sonuçta istihdamın artacağını iddia ediyor.

Tüm bunlar, hammadde ve gıda maddeleri üzerine olan

spekülasyonu daha da artıracak ve bunun sonuçları ise özellikle geri kalmış ülkelerdeki kitleler için daha da büyük felaketler getirecek.

Ek olarak da, suni bir şekilde basılan para, doların değerini daha da düşürecek. Böylece de ABD'nin ihracatı artarken diğer ülkelerden

ABD'ye yapılan ihracat, bu ülkelerin ürünlerini pahalı kıldığı için azalacak. Bu yolla da ABD kendi enflasyonunu diğer ülkelere taşıyacak ve yoksul ülkelerdeki kitleler de bankalara, finans kuruluşlarına ve büyük şirketlere yapılan bu kıyakların bedelini ağır bir şekilde ödeyecek. Böylece milyarlarca yoksul, dünyadaki büyük

burjuvaların daha iyi yaşamaları için çok büyük acılar çekecek.

FED, Haziran'dan sonra "eğer gerekirse" yeniden karşılıksız para basmaya hazır olduğunu şimdiden açıkladı.

FED kararlarına karşı çıkan tek kişi olan Kansas City Federal bankası başkanı, FED'in çılgınca kararlarının mali sistem için büyük tehlike oluşturduğunu ve bu yapılanların "şeytanla ittifak" yapmak olduğunu açıkladı. Krize çözüm diye yapılan her uygulama krizi daha da derinleştirip yol açtığı felaketleri daha da büyütüyor. İnsanlık üzerinde hüküm süren bu asalaklar sınıfını devirmek çok acil gerekliliktir. LO (11.11.2010)

G20'nin Seul zirvesinden sonra da spekülasyon devam ediyor

Hükümet yetkililerine göre kriz artık bitti ve Fransa yeni bir istikrar dönemine girip ekonomik büyüme yaşayacak.

Maliye bakanı Christine Lagarde, 11 ve 12 Kasım'da Güney Kore Başkenti Seul'da yapılan G20 zirvesinde, Fransa'nın üçüncü çeyrek dönemde ekonomik büyümesinin (GSMH) yüzde 0.4 olmasından dolayı memnuniyetini ifade etti. Ona göre bu büyüme "kriz sonrası döneme girmenin iyi bir başlangıcı" imiş.

G20 zirvesi, dünyanın en güçlü 20 ekonomisinin temsilcilerini bir araya getirdi. Bu zirve, küreselleşen ekonominin ve mali sektörün uyumlu çalışmasını ve mevcut para birimlerinin değerinde yaşanan kargaşayı çözmeyi amaçlamasına rağmen, ekonomik ilişkilerin ne kadar kırılgan olduğunu ve ABD, Çin veya Avrupa Birliği gibi büyük güçler arasındaki bölünmüşlüğü ortaya koydu. Yaptırım kararları almak söz konusu değildi. ABD maliye bakanının belirttiği gibi "gerçek dünyada, yani hakim devletler dünyasındayız".

Zirve, ortak büyüme ve gelişmekten bir kez söz ettikten sonra tek karar aldı: Uluslararası Para Fonu'na (İMF) bağlı bir çalışma gurubunu, ilkbahara kadar ticari dengesizliklerin yol açabileceği tehlikeleri ölçebilecek sinyal sistemi oluşturmak için görevlendirdiler. Bir finans uzmanın bu konudaki değerlendirmesi şöyle: "G20 propagandası, dünya propaganda bakanlığının bir gırgırından ibaret".

Önümüzdeki yıl, G20 başkanlık koltuğuna getirilen Sarkozy ise "dialog ile birliktelik" ve de "dünyanın 21'inci yüzyılda ihtiyacı olan reformların temellerini atmak" gibi içi boş cümleler sarf etti. Gerçekler, büyük ekonomik güçler ile büyük ekonomik grupların çatışmalarının devam ettiğini gösteriyor. Kriz ve mali kurtarma planları, rekabete son vermedi. Spekülasyon ise devletlerin, finans kuruluşların, bankaların, sigorta şirketlerinin, büyük sanayi ve ticari kuruluşların sundukları milyarlarla daha da büyüyor. Devlet borçları, hammadde ve para birimleri alanlarında çılgınca devam ediyor.

Spekülasyon, 2010 yılı başında Yunanistan'ın borçlarını hedef alarak avro bölgesindeki bu ülkeyi iflasın eşiğine getirdi. Avro bölgesi bir bütün olmasına rağmen, borç veren ülkelerin mali durumuna göre veya çıkarlarına göre farklı faiz oranlarını dayatmaktan çekinmiyor. Örneğin bugün Almanya yüzde 2.47, Fransa 2.91, Portekiz 6.96, İrlanda 8.31 ve Yunanistan yüzde 11.41 oranlarıyla borçlanıyor. Bütçe açığı yüzde 32'lere tırmanan İrlanda, güç durumda olduğu için spekülasyonun hedefi oluyor.

Diğer yandan spekülasyon yeniden, daha yoğun (zaten hiç de azalmamıştı) hammaddeleri hedef alıyor. Örneğin Mayıs ayından bu yana mısırın fiyatı, Şikago borsasında yüzde 50 ve bakır ise Londra borsasında yüzde 26 arttı. Petrolün varil fiyatı, bir dönem

80 dolar civarında seyrettikten sonra şimdi 90 dolara fırladı.

ABD de elinden geleni yapıyor: ABD merkez bankası, piyasaya 600 milyar dolar sürmeye karar verdi. Bu para, öncelikle tarım ürünlerine yönelik spekülasyonda kullanılacak ve bunun sonucu olarak Üçüncü Dünya ülkelerindeki bir kısım kitleler açlığa sürüklenecek.

Spekülasyonun önemli bir bölümü hedge funds diye adlandırılan riskli spekülasyon fonları ile yapılıyor. Bu fonların büyük kısmı, vergi cenneti diye adlandırılan ülkelerde üstlenmiştir ve bir ara Avrupa Birliği, Avrupa borsalarında işlem yapmalarını yasaklamakla tehdit etmişti. Ama sonuç itibarıyla 2015 veya 2016 yılına kadar hiçbir değişiklik yapılmayacak. Yapılan tek şey, onlardan faaliyetleri hakkında bazı bilgiler istemektir. Borçlanmalarına bile sınır getirilmedi.

G20'nin para piyasalarını istikrara kavuşturmak için yaptıklarının bir işe yaramadığını ispat edecek bir olay yaşandı: Zirvenin bittiği gün bütün borsalarda işlem gören hisse senetlerinin değeri düştü ve hatta Şangay borsası, Çin'de enflasyon yüzde 11'i geçeceği için yüzde 5'lik bir kayıpla kapandı.

İşte bu şartlarda ekonomik canlanmadan söz etmek gerçekten herkesle alay etmek anlamına geliyor. Farklı ülkelerdeki insanların bunun bedelini ödememeleri için bu da bir ek nedendir. LO (18.11.2010)

Kolera salgını: Yöneticiler sınıfının vurdum duymazlığı ve iflası

15 Kasım'da Haiti'nin bazı kentlerinde kitleler ile Birleşmiş Milletler'in silahlı gücü olan polis ve asker (Minutash) arasındaki çatışmalarda en az 2 kişi öldü ve yaralılar da var.

Bazı belirtiler ışığında kitleler, Haiti'deki kolera salgını felaketinin kaynağının, Minustah kuvvetlerine bağlı Nepal'li askerler olduğuna inanıyor. Bu sözü edilen Nepalli askerler, 15 Ekim'de geldiler ve bir yüzyıldan beri Haiti'de yok olan kolera hastalığı 5 gün sonra ülkede yayılmaya başladı. Kolera mikrobu çok tehlikeli bir çeşidi Nepal'in bazı bölgelerinde endemik olarak mevcuttur. Haiti'deki bu yeni kolera salgını, Artibonite nehrinin kıyısında bulunan Birleşmiş Milletler kışlasına yerleştirilen Nepal askerlerinin bulunduğu yerde ortaya çıktı.

Haiti'de kitleler, yöneticilerin sorumsuzca davranışlarının kurbanı olmaktan bıktılar. Binden fazla insanın öldüğü ve 14.500 insanın yakalandığı kolera salgını, felaketlerden biridir.

Hiç şüphe yok ki ölü sayısı, resmi makamların hastane verilerine göre açıkladıkları rakamlardan daha fazladır. Örneğin yetkililer, uzak yerlerdeki yerleşim birimlerine gidip buradaki hastalarla ilgilenme zahmetine bile katlanmadılar. Başkent Port-au-Prince'dakilerin bazı uzak illerde yaşayan yakınları arasındaki telefon haberlerine ulaşanların

söylediklerine göre, özellikle salgının ortaya çıktığı Artibonite ve orta Haiti bölgelerinde kolera yayılıyor. Buna rağmen başta sağlık bakanı ve genel sekreteri ve de devlet başkanı, ölü sayısı 300'ye çıktığı zaman hiç utanmadan artık her şeyin denetimleri dahilinde olduğunu anlatan açıklamalar yaptılar. Yalanları devam ederken kolera salgını Batı, Kuzey, Kuzey-Batı, Güney illerine ve 30'dan fazla köye de yayıldı.

Nehrin kirli suları, mikroplu yiyecek ve içecek ile bulaşan bu salgın hastalığa karşı gerekli sağlık koşulları oluşturulmadan, insanlara sabun, temiz içecek su ilemeden nasıl çare bulunabilir? Kolera hakkında donanımlı yeteri kadar hekim, hemşire, hasta bakıcı yetiştirmeden nasıl ciddi bir mücadele yapılabilir? Bu kolera salgını, ülkenin en büyük nehri olan Artibonite'nin mikroplarla kirlenmesiyle başladı. En azından Minustah dışında herkes bunu böyle kabul ediyor. Daha da iğrenç olan Artibonite ve orta Haiti bölgelerindeki yoksul kitlelerin,

bu nehrin suyundan başka içecek suları yoktur.

Milli Eğitim bakanlığının yayınladığı resmi verilere göre ülkedeki 15.682 okulun sadece yüzde 29'una içilebilir su veriliyor ve üstelik bu verilen suyun kirli olup olmadığının garantisi de yok.

Durum o kadar çok vahim ki, salgının daha fazla yayılması için bütün şartlar oluşturuluyor: Yosulluk, içilebilecek suyun bulunmaması, temizliğin gerektiği gibi yapılmaması, kanalizasyon sisteminin yokluğu, insanların sıkışık bir şekilde yaşamak zorunda kalması ve ek olarak Tomas fırtınasının yol açtığı su baskınları. Hatta bazı kentlerin gecekondularında tuvalet olmadığı için insanlar, tuvalet ihtiyaçlarını köşelerde yapıyorlar.

Her beş Haitiliden dördü, normal sağlık koşullarında yaşama şartlarına sahip değil.

İşte sıra ile iktidara gelen yöneticilerin eserleri ortada. Bu aynı zamanda Haiti gibi yoksul kapitalist ülkelerdeki vurguncuların ve iktidarda olan uşaklarının yoksul kitleler aleyhine uyguladıkları hakimiyetlerinin eseridir. İşte tüm bu nedenlerden dolayı adaletsiz, ekonomik olarak mantık dışı ve insani yönden çekilmez olan bu düzeni yıkmak gerekiyor. La Voix des Travailleurs (18.11.2010)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Sendikaların “toplumsal dayanışma” siyaseti ile kriz arasında kapana kısılan işçi sınıfı

Eylül 2008'de batan İrlanda “kurtarılmıştı” ama bugün yine “batmak üzere” ve Avrupa Birliği, İrlanda'nın peşinden Portekiz, İspanya, yeniden Yunanistan ve dolayısıyla bütün Avrupa ülkelerini sürüklememek için onu “yeniden kurtarmaya” karar verdi!

Dört buçuk milyonluk nüfusuyla İrlanda'nın “ekonomik mucizesi”nden övgüyle söz edilmesi pek eski sayılmaz. Ancak İrlanda, euro bölgesinde krizden ilk ve en kötü etkilenen ülkelerden biri oldu.

Bankaların çöküşüne karşı ilk kurtarma girişiminden 18 ay sonra, yeni bir iflas tehlikesinin, sağ ve yeşillerin yeni koalisyonunu, bankalar için yeni bir mali yardıma zorlaması, İrlanda'da şok etkisi yarattı. Bu seferki, bir öncekinden daha fazla kamu parasının harcanmasını gerektiriyordu. Bunlar olurken, işçiler yeni yılın ilk günü, yeni kemer sıkma dalgasıyla karşılaştı. Bu, 2008 Ekim ve 2009 Martındaki iki saldırıyı takip eden başka bir saldırıydı. Krizin bu yeni aşamasında, hükümetin yardımlarıyla beslenen büyük patronların doymazlığı, emekçiler sınıfının yaşam koşullarını tehdit eden bir kara deliğe dönüştü.

“Kelt Kaplanı” günlerinin zehirli mirası

İrlanda'daki durum ülkenin çok küçük ama bir hayli zengin burjuvazisinin kendisine has

asalaklığıyla açıklanabilir. İrlanda'nın iç pazarı iştahını doyuramayacak kadar küçüktür, bu yüzden İrlanda burjuvazisi, 1970'li yılların sonlarından itibaren, ülkenin Ortak Pazardaki konumunu kullanıp yabancı yatırımı çekme ve elde edilen kârdan biraz pay alma amacıyla yola koyuldu.

Zaten düşük olan ücretler “toplumsal dayanışma” bahanesiyle, sendika liderlerince imzalanan anlaşmalarla düşük tutuldu. Bu yasal çerçeve, yabancı yatırımcılara toplumsal istikrarın bir teminatı olarak sunuldu. Yatırımcılara, geçici vergi muafiyetleri ve kullanıma hazır sanayi bölgeleri sunuldu ve dahası kurumlar vergisi, diğer Avrupa ülkelerinin altında olacak şekilde sabitlendi.

Bu siyaset, 1980'lerin sonuyla 2000'li yılların arasında, yıllık büyüme ile sonuçlanan ve adına “Kelt Kaplanı” denen durumu yarattı. “Asya Kaplanları” denen Güney Kore ve Tayvan gibi ülkelerdeki durumun benzeriydi. Büyüme, İrlanda kitlelerinden daha çok İrlanda sermayesine yaradı. İrlanda'daki yabancı şirketlerin çoğuna, öncelikle vergi teşvikleri ve Avrupa pazarına doğrudan erişim imkânı cazip geldi.

İstihdam ettikleri işgücü vasıflı, fakat azdı. 1990'lı yılların ortasına kadar, üretimin yüzde 50'sini gerçekleştiren bu şirketler, ülkenin belirgin ve kronikleşmiş işsizlik sorununa çözüm bulmadıkları gibi işçi sınıfının hayat standardını yükseltmek için de çaba sarf

etmediler. Tüm bunlar, 2000 yılında yabancı yatırımın solğunun kesildiği anda son buldu. Yabancı şirketler, işyerlerinde kesinti yapmaya, fabrikaları kapatmaya ve hatta İrlanda'dan bütünüyle çekilmeye başladı.

İrlanda sermayesi hala asalaklığını yayarak büyüyor. 1990'lı yıllarda, Dublin'de, finans şirketlerine Londra ya da New York'ta bulabilecekleri tüm modern tesisleri daha az maliyet daha az vergi ve kural sunan bir merkez kurulmuştu.

Kurumlar vergisinin yüzde 12.5 olması bir başka avantajdı. 1997 yılında Dublin, İngiltere'nin en büyük off-shore fon yönetimi merkezlerinden biri haline geldi. Öyle ki, çekip çevrilen 600 spekülatif fonun toplam değeri, İrlanda'nın GSMH'nin üçte ikisine ulaşmıştı. İrlandalı işçiler, hurda yığınına atılırken İrlanda sermayesi mali vurgun için kollarını sıvıyordu.

1990'lı yılların sonunda euro bölgesinin ilk hali şekillendiğinde faiz oranları, tüm üye ülkelerde peyderpey aynı hizaya getirildi. İrlanda'da bu süreç, faiz oranının, enflasyonun epeyce altında seyretmesiyle sonuçlandı, hatta gerçek faiz oranı, İrlanda'da eksilerde kaldı. Sonuç olarak, İrlanda'da borçlanma maliyeti, sanayileşmiş ülkelerde en düşük seviyesine ulaşmıştı ve alınan borç, yerel yatırıma harcandı.

“Kaplan” dönemi İrlanda için; yüksek teknoloji parlak bir gelecek ve vasıflı, dolgun maaşlı işler vaat etmişti; bunun yerine

emlak piyasasına bel bağlamış tamamıyla asalak bir ekonomi yarattı. Öyle bir emlak piyasası ki, fiyatların durmadan tavan yaptığı ve emlakçıların hayalini kurduğu herhangi çılgınca hayal için para ödeyecek müşterilerin olduğu bir piyasa...

Emlak balonu

Krizden önceki yıllarda, İrlanda ekonomisinin gerçek durumu, enflasyonist emlak balonu tarafından gizlendi ve büyüyen kredi balonu ile de beslendi.

Kredi akışı, konut talebini yapay olarak arttırdı ve emlak fiyatlarının yükselmesine yol açtı. 1998 ve 2007 yılları arasında İrlanda'da konut fiyatı ortalaması, yüzde 250 arttı. Bu oran İngiltere'de yüzde 200, ABD'de ise yüzde 120 idi.

Bu durum, gerçek konut talebini hesaba katmayan inşaat projelerinin çılgınca yükselişle son bulacaktı. Ticari binalar ve alışveriş merkezleri, daha ortada bir alıcı ya da kiracı yokken inşa edildi. Büyük siteler, müşterisi olup olacağı bilinmeden dikildi. Çılgınlaşan bu emlak balonundan çıkar sağlama atağı -2001 ve 2007'de işgücünde yüzde 55 artış oldu- tüm üretim sanayisine eş değerde işgücünü istihdam eden inşaat işkolunu benzeri görülmemiş oranda genişletti.

Emlak kredisi alma oranı, yıldan yıla yükseldi. 2006'da müşterilerin ev fiyatlarının yüzde yüzü aşan oranlarında borçlanmalarının önü açıldı. Böylece bireysel borçlarda patlamayı beraberinde getirdi. 1990'ların sonlarında GSMH'nin yüzde yüzünün altında seyreden borç miktarı, 2007 yılında yüzde 215 seviyesine yükseldi. Bankacılık sistemi, bu vurgun balonunun borçlarıyla büyüdü. 2000 ile 2007 yılları arasında

bankaların bilânçoları altıya katlandı.

Kredi balonu öyle bir hal aldı ki, İrlanda bankalarındaki büyük yabancı mevduatlar vurgun balonunu pompalamada yeterli olamadı. Böylece İrlanda bankacılık sistemi riskli borç verme ve uluslararası para piyasalarının artı ve eksilerine maruz kalacak şekilde şişirildi.

Örneğin 2004'te mali düzenleyiciler tarafından, mali kurumların 200 tane "fahiş fiyatlandırma" tespit edildi, fakat zanlılardan hiçbirine ne bir suçlama ne de bir cezalandırmada bulunuldu. Sadece çaldıkları paraları geri vermeleri söylendi. Hepsi bu. Dahası, ilgili kurumların isimlerini, "kamu çıkarlarına" aykırı olacağı gerekçesiyle açıklanmadı.

Balon pathyor: İlk müdahale

15 Eylül 2008'de ABD devi Lehman Brothers'ın çöküşünden sonraki gün, İrlanda bankalarındaki hisse senetleri ve emlak şirketleri düşüşe geçti. 29 Eylül'de İrlanda hisseleri son yirmi beş yılın en büyük düşüşünü kaydetti. Bu bir günde, bir bankanın hisselerinin yüzde 46'sında düşüş yaşadı. Sonraki gün, maliye bakanı, bankalar için bir kurtarma planıyla ortaya çıktı: Ülkenin en büyük altı bankasındaki hesaplar ve borçlar, iki yıllığına devletin garantisi altına geçiyor ve şayet gerekli görülür ve gerekli görüldüğü zaman, sermaye aktarılacaktır.

Fakat bu ilk duyuru bankacılık sistemini işlemez halden kurtarmaya yeterli olamadı. İki hafta içinde, yabancı yatırımcıların para çekme riskiyle karşılaşıldı. Bakan, tüm İrlanda kökenli bankalar için devletin garantisini genişletti. Bu durum,

başka hiç bir devletin henüz sunmadığı bir garantiden faydalanmak isteyen yabancı fonların ülkeye ani girişine yol açtı. Bu, ülke ekonomisi boyutunda, devasa bir kurtarma (müdahale) demektir.

Hükümet işçi sınıfına karşı tavır alıyor

2008 yazı boyunca İrlanda ekonomisi durgunlukta olduğunu resmi olarak ilan etti. 2008'in ilk altı ayında, tensikatlar geçen yılın aynı dönemiyle karşılaştırıldığında yüzde 27 oranında arttı. Benzer şekilde işsizlik ödeneği için yapılan başvurular da yüzde 31'lik bir artış oldu. Sayısız işçi ailesi, konut kredisi ve elektrik faturalarının altında kaldı. Hükümet, kamu açığındaki büyümeyi azaltmak için acil bir bütçe ilan etti. 2008 Ekim'de karara bağlanan bu bütçe, geniş bir dizi kesintiyi içeriyordu.

Görüldüğü üzere, işçi sınıfının girtlağını sıkkan önlemler yalnızca başlangıçtı.

Temel olarak; ücretlerde ve sosyal güvenlik ödeneklerinde kesintileri, 17.000 istihdam kaybını (yüzde 6'lık bir oran) ve kamu hizmetleri için ailelerin ödediği vergilerin sayı ve miktarlarında bir artışı getiriyordu.

Eylül boyunca, hükümet resmi olarak onaylamış olmasa da, tüm bunların etkisi çoktan hissedilmeye başlanmıştı. Örneğin işsizlere ve durumu kötü olan ailelere destek sağlayan hizmetlerin, kaynakları aniden azaldı. Bu, ekimde başlayan bir dizi yerel protesto eylemlerine yol açtı. (Nisan-Haziran-Class Struggl)

Güncel... Güncel... Güncel...

Gerçek tehdit kim: İran mı ABD mi?

ABD cumhurbaşkanı Barack Obama, İran'ı nükleer silâhlar inşa etmeye çalışmakla suçlayıp tehdit ediyor.

İran nükleer silâhlara sahip olmadığını söylemektedir ve bugüne kadar da kimse bunun aksini kanıtlamamıştır. Ancak gene de Obama, kendisinden önceki başkan Bush gibi, İran'ın sözüne güvenilemeyeceğini söylemektedir.

Bu tavır, meseleyi tamamen tersine çevirmek demektir. İki ülkenin ilişkilerinde asıl güvenilmeyecek taraf ABD'dir.

Bunu anlamak için ise tarihe şöyle bir göz atmak yeterlidir. 1953'te İran ordusu, Amerikan ve İngiliz gizli servislerinin de desteği ile, seçimle iş başına gelmiş olan Musaddık hükümetini devirdi. Musaddık, İran'ın kendi topraklarından çıkan petrol üzerinde daha fazla söz sahibi olmasına yönelik çabalar içindeydi. Darbeyi de buna engel olmak isteyen iki büyük emperyalist gücün düzenlediği açıktı.

Bu darbe sonucu iktidara gelen İran Şahı, daha ilk günden ABD'nin desteğine sahipti. Bir yandan ABD Şah'ın askeri diktatörlüğüne cömertçe yardım verirken, diğer yandan da Şah'ın

ABD'de eğitim görmüş gizli polisi, içlerinde ülkenin hemen hemen tüm sendika önderlerinin de bulunduğu binlerce rejim muhalifini hapse atıyor, işkenceden geçiriyor ve öldürüyordu.

Bu zalim rejim ve onun destekçisi olan ABD hükümeti, İran halkının haklı nefretini kazanmıştı. 1979 İran Devrimi Şah'ı devirdi, fakat onun yerini bu kez de İran'ın başta gelen din adamları yönetimindeki yeni bir diktatörlük aldı. İranlı öğrenciler ABD büyükelçiliğini işgal edince ABD ile İran hükümetleri arasındaki ilişkiler bozuldu.

1980'de İran, komşu ülke Irak'ı yöneten Saddam Hüseyin rejiminin saldırı ve işgaline uğradı. Savaşın başlarında ABD, Irak'ı desteklemekte ve teşvik etmekteydi. Ancak, 1980'lerin

sonlarında ABD'de patlak veren "İran-Kontra Skandalı"nın da gün ışığına getirdiği gibi, ABD daha sonraki yıllarda gizlice İran'a da yardım etmeye başladı. Her iki tarafa da silâh sağlayan ABD'nin, iki rejimden herhangi

birinin savaşta üstün gelerek güçlenmesini istemediği açıktı. ABD'nin bu iki yüzlü siyasetinin bedeli sekiz yıl süren bir savaş ve bir milyon ölü oldu. Bu ağır bedeli ödeyen ise tabii iki ülkenin halkları idi.

Şimdi, İran'ın doğu komşusu Afganistan ile batı komşusu Irak ABD ordusunun işgali altındadır. İran'ın güney kıyıları yakınında ise ABD pek çok savaş

gemisi bulundurmaktadır. Kısacası, bugün ABD İran'ı kuşatmış durumdadır.

İran halkı ABD hükümetine güvenmemekte ve onu bir tehdit olarak görmekte yerden göğe kadar haklıdır. Ancak Amerikalı işçiler de bu savaşçı ABD hükümetine hiç bir şekilde güvenemezler, çünkü ABD'yi yönetenler sürekli dünyanın her yanında savaşlar başlatmakta ve bu savaşlarda Amerikalı işçilerin çarpışmasını istemektedirler.

Sınıf Mücadelesi Yayınları – BM ICLC – London WCIN 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p – 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.